

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 25 lutego 2008 r. — Ministero delle Finanze przeciwko Michele Franchetto

(Sprawa C-80/08)

(2008/C 116/21)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministero delle Finanze

Strona pozwana: Michele Franchetto

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy środki przewidujące ulgi podatkowe dla spółdzielni na mocy art. 11, 12, 13 i 14 dekretu Prezydenta Republiki nr 601 z 1973 r. są zgodne z przepisami o ochronie konkurencji i czy, w niniejszej sprawie, stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 87 traktatu WE, w szczególności wobec istnienia nieodpowiedniego systemu kontroli i korygowania nadużyć, przewidzianego w dekreście ustawodawczym prezydenta tymczasowego nr 1577 z 1947 r.;
- 2) w szczególności dla celów kwestii uznania spornych środków w postaci ulg podatkowych za pomoc państwa, czy środki te można uznać za proporcjonalne do celów wyznaczonych przedsiębiorstwom spółdzielczym; czy ocena proporcjonalności może dotyczyć — oprócz poszczególnych środków — przywileju ustanowionego przez ogół środków, z wynikającą z tego zmianą warunków konkurencji;

zważywszy, w celu odpowiedzi na poprzednie pytania, na okoliczność, że system kontroli został poważnie osłabiony przez późniejszą reformę prawa spółek, w szczególności w odniesieniu do spółdzielni opartych na przeważającej, a nie całkowitej wzajemności, w świetle ustawy nr 311 z 2004 r.;
- 3) niezależnie od możliwości uznania omawianych środków ustanawiających ulgi za pomoc państwa, czy wykorzystanie formy spółki spółdzielczej, również w braku oszustwa lub pozorności, może zostać uznane za nadużycie prawa, gdy zastosowanie tej formy ma wyłącznie lub głównie na celu uzyskanie oszczędności podatkowych.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 12 grudnia 2007 r. w sprawach połączonych T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 i T-69/06 Irlandia i inni przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 lutego 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-89/08 P)

(2008/C 116/22)

Języki postępowania: francuski, angielski i włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Di Bucci i N. Khan, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Irlandia, Republika Francuska, Republika Włoska, Eurallumina SpA, Aughinish Alumina Ltd

Żądania

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba w składzie powiększonym) z dnia 12 grudnia 2007 r., doręczonego Komisji w dniu 17 grudnia 2007 r., w sprawach połączonych T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 i T-69/06 Irlandia i in. przeciwko Komisji;
- przekazanie spraw Sądowi do ponownego rozpoznania;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania za dwie instancje nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie na poparcie swoich żądań podnosi sześć zarzutów opartych, po pierwsze, na braku właściwości Sądu i naruszeniach procedury wpływających niekorzystnie na interesy Komisji (dwa pierwsze zarzuty) oraz, po drugie, na naruszeniu prawa wspólnotowego w dziedzinie pomocy państwa (zarzuty od trzeciego do szóstego).

W ramach pierwszego zarzutu, który składa się z dwóch części, wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie zasady dyspozycyjności i orzeczenie ultra petita, gdyż w pierwszej instancji żadna ze skarżących nie podnosiła zarzutu opartego na naruszeniu art. 1 lit. b) pkt v) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE] (¹). Ponadto zarzut podniesiony z urzędu przez Sąd nie był zarzutem opartym na braku uzasadnienia, który może być odniesiony z urzędu, lecz zarzutem co do istoty sprawy, który nie znajdował oparcia w materiale dowodowym znajdującym się w aktach.

W ramach drugiego zarzutu wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie przez Sąd ogólnych zasad kontryktryjności i poszanowania prawa do obrony, jako że Sąd z urzędu podniósł zarzut, który nigdy nie był rozważany, czy nawet zgłaszany w toku postępowania w pierwszej instancji.

W ramach trzeciego zarzutu, który dzieli się na trzy części, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 230 i 253 WE w związku z art. 88 WE i zasadami dotyczącymi przebiegu postępowania w sprawie pomocy państwa.

W tym zakresie wnosząca odwołanie podnosi po pierwsze, że uznanie spornych środków za „nową” pomoc nie może być już kwestionowane w skardze na końcową decyzję Komisji, ponieważ państwa członkowskie i inne zainteresowane strony mogły w tym zakresie zaskarżyć decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. Skoro ta ostatnia decyzja nie została zaskarżona, to stała się ostateczna, a zatem końcowa decyzja stanowiła w tej kwestii akt jedynie potwierdzający, niepodlegający zaskarżeniu.

Wnosząca odwołanie twierdzi po drugie, że legalność aktu musi być oceniana w świetle okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w dniu, w którym akt ten został wydany. Tymczasem w niniejszej sprawie żaden dokument znajdujący się w aktach nie pozwala na przyjęcie, że sporne środki krajowe nie stanowiły pomocy w chwili, gdy zostały one wprowadzone.

Po trzecie wnosząca odwołanie twierdzi wreszcie, że w każdym razie to nie Komisja, lecz państwa członkowskie i ewentualnie zainteresowane strony trzecie zobowiązane są do przedstawienia dowodu, że dana pomoc jest pomocą istniejącą. W razie braku tego rodzaju dowodu Komisji nie jest zobowiązana do przedstawienia uzasadnienia w tym zakresie.

W ramach czwartego zarzuty skarżąca podnosi naruszenie art. 253 WE w związku z art. 87 ust. 1 WE i art. 88 ust. 1 WE w zakresie, w jakim Sąd stwierdził brak uzasadnienia w odniesieniu do zastosowania art. 1 lit. b) pkt v) rozporządzenia nr 659/1999, podczas gdy przepis ten może stosować się tylko do środków, które nie stanowią pomocy w chwili ich wprowadzenia w życie, a Komisja w decyzji zaskarżonej w pierwszej instancji wykazała, że sporne środki zawsze stanowiły pomoc, od czasu, gdy zostały wprowadzone. Ponadto żadna ze stron nie wykazała zmian na wspólnym rynku, ze względu na które środki niestanowiące pomocy w chwili ich wprowadzenia w życie stały się pomocą później.

W ramach szóstego zarzutu wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie tych zasad oraz art. 1 lit. b) pkt v) rozporządzenia nr 659/199 w zakresie, w jakim Sąd nałożył na Komisję obowiązek szczególnego uzasadnienia odnoszącego się do stosowania tego przepisu ze względu na oświadczenia dokonane przez Radę i Komisję. Tymczasem wnosząca odwołanie wykazała w sposób jednoznaczny, że na mocy utrwalonego orzecznictwa Trybunału oświadczenia takie nie mogą mieć żadnego znaczenia przy badaniu krajowych środków pod względem

wspólnotowych zasad pomocy państwa, ponieważ pojęcia pomocy i pomocy istniejącej mają charakter ściśle obiektywne

W ramach szóstego zarzutu skarżąca twierdzi wreszcie, że Sąd naruszył art. 88 ust. 1 i 2 oraz art. 253 WE oraz art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999, w zakresie, w jakim stwierdził nieważność decyzji Komisji w całości, włączając w to część decyzji dotyczącą przedłużenia formalnego postępowania wyjaśniającego na okres po dniu 31 grudnia 2003 r. Tymczasem Sąd w żaden sposób nie wyjaśnił, w jaki sposób rzekomy brak uzasadnienia dotyczący stosowania art. 1 lit. b) pkt v) rozporządzenia nr 659/1999 mógł wpłynąć na ważność tej części decyzji. Sąd ponadto naruszył zasadę, zgodnie z którą jeżeli państwo członkowskie nie dostarcza żadnego dowodu uzasadniającego przyjęcie, iż sporne środki stanowią pomoc istniejącą, Komisja musi traktować te środki jako nową pomoc, w ramach procedury przewidzianej w art. 88 ust. 2 i 3 WE.

(¹) Dz.U. L 83, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-92/08)

(2008/C 116/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i J. Enegren, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciel: D. Haven, pełnomocnik)

Żądania strony skarżącej

- Orzeczenie, że nie wydając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2003/72/WE z dnia 22 lipca 2003 r. uzupełniającej statut spółdzielni europejskiej w odniesieniu do zaangażowania pracowników (¹) lub nie zapewniając, że partnerzy społeczni wprowadzą wymagane przepisy w drodze porozumienia, a w każdym razie nie powiadając o tych przepisach Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 16 ust. 1 tej dyrektywy
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.